

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
státní příslušnost Indická republika
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2022, č. j. OAM-1046/ZA-ZA11-HA10-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2022, č. j. OAM-1046/ZA-ZA11-HA10-2021, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

II. Žalobní body

2. Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí žalovaného vycházelo z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce uvedl, že v jeho vlasti je u vlády politická strana trinamool congress, v centrální Indii se jedná o stranu Bharatiya, jejichž systém je odlišný. Ve městě, kde žalobce žil, místní vedení vyvíjí tlak, aby se k nim připojil, jinak uvrhne sebe i rodinu do ohrožení života. Jeden kamarád se nechtěl podvolit a během dne byl o vše okraden. Pokud by uváděl konkrétní jména, má obavy o život své rodiny. Ve vlasti jsou gangy, které zasahují do policejních složek, je vysoká pouliční kriminalita. Kdo se postaví proti vládnoucímu režimu, je pronásledován zločineckými gangy. Žalobce by byl považován za odpůrce vládnoucího režimu, pokud by se vrátil zpět. Došlo by i k pronásledování na základě náboženského vyznání. Žalobce do České republiky (dále jen „ČR“) přicestoval za účelem studia, nebylo mu prodlouženo pobytové oprávnění, žalobce stále studuje na České zemědělské univerzitě v Praze, což dokládá potvrzením o studiu. Žalovaný si neopatřil potřebné informace, nezohlednil adekvátně zprávy o zemi původu.
3. Žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného je legalizace jeho pobytu na území ČR, rád by zde dostudoval. Návrat odmítá z důvodu diskriminace jeho osoby, neboť vyznává hinduismus a je nestraní.
5. Pokud jsou námitky pouze v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, za takové situace v souladu s ustálenou judikaturou nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise. Žalovaný je přesvědčen, že dokazování provedl podrobně a úplně a že se zabýval všemi okolnostmi případu. V napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem odůvodnil, proč není možné žalobci udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Je to právě žalobce, kdo má v řízení o udělení mezinárodní ochrany povinnost tvrzení, přitom povinnost tvrzení má ve věcech mezinárodní ochrany zásadní význam, neboť pouze žadatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Žalovaný je toho názoru, že pro to, aby žalobce mohl tuto svou povinnost splnit, učinil maximum. Během poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 29. 12. 2022 měl žalobce možnost uvést důvody, pro které žádal o udělení mezinárodní ochrany. Při konaném pohovoru mu bylo umožněno, aby uvedl i další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to včetně možnosti doložit doklady, které by jeho tvrzení podpořily. Žalovaný je tedy přesvědčen, že dostatečně zjistil skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu, jak ostatně vyplývá ze spisového materiálu.

6. Co se týká námitky ohledně jeho náboženského a politického vyznání, k tomuto se již žalovaný detailně vyjádřil v napadeném rozhodnutí na straně 4 - 7. Tedy žalovaný považuje tuto námitku za lichou.
7. Příslušnost k jakékoli menšině téměř v každé zemi přináší řadu výzev. Žalovaný připouští, že příslušníci takovýchto menšin někdy mohou čelit diskriminaci na pracovním trhu nebo ve společenském životě. Diskriminace však bez dalšího není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu příslušníku takové etnické menšiny, pokud nedosahuje intenzity pronásledování. Tedy v případě žalobce se nejedná o pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, případně hrozbu vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona.
8. Správní orgán pak připomíná, že institut mezinárodní ochrany je institutem umožňujícím legální pobyt na území ČR zcela výjimečným a v žádném případě ho nelze zaměňovat nebo jím nahrazovat jiné formy pobytu upravené v zákoně o pobytu cizinců. Potřeba žalobce legalizovat si na území ČR svůj další pobyt z důvodu jím tvrzených, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany není a nemůže být, neboť řízení o udělení mezinárodní ochrany v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců.
9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

17. Žalobce podal dne 21. 12. 2021 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 29. 12. 2021 poskytl údaje k podané žádosti, jako důvod uvedl, že v Indii je náboženská diskriminace, mnoho náboženských skupin nechce, aby lidi jako žalobce měli normální život, zneužívají politickou moc. Žalobce také v Indii nemohl dokončit vzdělání. Patří do utiskované skupiny. V Indii jsou na vše kvóty. Muslimové v Západním Bengálsku utiskují hinduisty.
18. Při pohovoru uvedl, že do ČR přicestoval v říjnu 2017 z důvodu snahy o dokončení vzdělání a za lepším životem, dostat se do ČR za účelem studia bylo snadné. Do vlasti se vrátil v roce 2018 i v říjnu 2019, pokaždé asi na dvacet dní. Nikdy neměl potíže se státními orgány, ve vlasti nebyl stíhán, překročení hranic bylo bez problémů. Jeho problémy byly jen z důvodu náboženské diskriminace. Žalobce uvedl, že náboženské a politické skupiny jsou promíchány, nemohl pokračovat ve vzdělání a nezískal místo, nemá přístup k informacím. Byl nucen, aby se přidal do nějaké náboženské nebo politické skupiny. Jednou mu nebyl povolený vstup do chrámu. Problémy jsou mezi muslimy a hinduisty, ale i mezi hinduisty navzájem. Žalobce patří do skupiny hinduistů Kshariya. Utiskován byl skupinou Brahmanů, utiskován byl pracovníky systému. Politicky aktivní nebyl. Potíže měl od roku 2009, naposledy v roce 2015. Na státní orgány se s žádostí o pomoc neobrátil, v Indii se na nikoho obrátit nedá, jsou to delikátní otázky, žalobce a příbuzní to chtěli překonat. Přestěhovat se nedalo, neboť rodina žije na místě už dlouho (v X). Nátlak, aby se žalobce přidal k nějaké skupině nebyl výslovný, žalobce se zamýšlel, zda se k nim nepřidat, aby mohl mít také lepší život. Ve vlasti mu žádné konkrétní nebezpečí nehrozí.
19. Žalovaný shromáždil podklady o zemi původu, a to Hodnocení Indie jako bezpečné země původu ze dne 11. 11. 2020 (z této posléze nevycházel pro její zastaralost) a Indie,

Mezinárodní organizace pro migraci, Přehled údajů o zemi za rok 2020, Indie, ze dne 15. 4. 2021.

20. Žalobce při seznámení se s podklady rozhodnutí předložil odkaz na YouTube video s názvem: *Battle of Bengal: Why Hindus are living in constant fear in West Bengal*, video *Bengal Poll Violence: NHRC Submits Report on Post Poll Riots* a článek *India News – Kolkata municipal elections: Crude bombs hurled, 72 Arrested in city*. K těmto podkladům žalovaný uvedl, že nezjistil souvislost s tvrzeními žalobce, tudíž je nevyužil jako podklady rozhodnutí.
10. Napadeným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě.
11. Žalovaný shledal, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je čistě účelová, vlast opustil legálně v říjnu 2017 na základě českého víza za účelem studia. O legální pobyt přišel, neboť nedoložil dokumenty potřebné k prodloužení pobytového oprávnění. Podle posledního výjezdního příkazu měl žalobce ČR opustit do 22. 12. 2021, o mezinárodní ochranu požádal dne 21. 12. 2021. Žalobce žádné problémy se státními orgány neměl, v ČR chtěl zůstat, aby mohl dokončit studium.
12. K námitce, že žalobce nemohl ve vlasti pracovat, žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na informace k otázce zaměstnanosti ve zprávě Přehled údajů o zemi za rok 2020, podle které je v Indii nízká míra nezaměstnanosti, v zemi původu funguje systém úřadů práce a jsou nastaveny procesy na pomoc žadatelům o zaměstnání práci najít. V zemi funguje též funkční systém vzdělávání. Žalovaný také odkázal na judikaturu, podle které je známým jevem v každé zemi, že příslušníci určité rasy, národnosti, náboženského vyznání, sociální skupiny nebo politického přesvědčení se mohou stát u svých spoluobčanů právě pro tyto vlastnosti terčem ústrků, slovních i fyzických útoků, diskriminačních postupů při přístupu ke vzdělání, k výkonu určitých povolání, ba dokonce i přístupu na určitá místa nebo užívání veřejného majetku. Zdrojem takového nepřátelského jednání mohou být nejrůznější negativní lidské vlastnosti, samo o sobě to však není ještě pronásledování, ani v případě masového výskytu těchto jevů za předpokladu, že nejde o jevy státní mocí buď přímo vyvolané, podporované, státními orgány vědomě trpěné či státní mocí záměrně nedostatečně potlačované. Jestliže však orgány státní moci takové jevy cíleně potírají a čelí jim, nelze mluvit o pronásledování ani tam, kde možnosti státních orgánů nejsou dostatečné a taková opatření nemají trvalý a stoprocentní efekt. Obecné tvrzení o pronásledování z národnostních důvodů, bez prokázání existence takového pronásledování, navíc za situace, kdy se stěžovatel účinně neobrátil se svými problémy na domovské orgány, ostatně toto pronásledování ani neprokázal a stejně tak nevyplývalo z relevantních dokladů o domovské zemi stěžovatele, nelze podřadit pod zákonem o azylu vymezené důvody.
13. Žalovaný uvedl, že tvrzení žalobce o diskriminaci byla velmi obecná a nekonkrétní. Žalovaný zdůraznil, že se žalobce od roku 2009 do 2017 proti tvrzené diskriminaci nikdy neohradil, ani nepožádal o pomoc místní či jim nadřízené státní orgány, či mezinárodní humanitární organizace. Pokud žadatel neprojevil žádnou snahu řešit své problémy ve vlasti, nelze dovodit, že by mu státní orgány nebyly schopny tuto pomoc poskytnout.
14. Žalovaný doplnil, že nestačí se pouze diskriminovaným cítit, diskriminace musí skutečně existovat, což v případě žalobce nelze potvrdit. Žalobce nebyl významně omezen ani v právu vydělat si na živobytí ani v oblasti vzdělání. Ohledně utlačování

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

z hlediska víry žalobce uvedl jen jednu negativní zkušenost, kdy nebyl vpuštěn do chrámu. Tato skutečnost sama o sobě není azylově relevantní.

15. Žalovaný též pro úplnost poukázal na značnou časovou prodlevu s podáním žádosti o mezinárodní ochranu a její okolnosti (konec platnosti výjezdního příkazu). Přitom jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v ČR za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“, jelikož účastníci se na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Žalobce v žalobě namítal, že v jeho vlasti je u vlády politická strana trinamool congress, v centrální Indii se jedná o stranu Bharatiya. Ve městě, kde žalobce žil, místní vedení vyvíjí tlak, aby se k nim připojil, jinak uvrhne sebe i rodinu do ohrožení života. Ve vlasti jsou gangy, které zasahují o do policejních složek, je vysoká pouliční kriminalita. Kdo se postaví proti vládnoucímu režimu, je pronásledován zločineckými gangy. Žalobce by byl považován za odpůrce vládnoucího režimu, pokud by se vrátil zpět. Došlo by i k pronásledování na základě náboženského vyznání.
18. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu existují v řízení o udělení mezinárodní ochrany dvě základní povinnosti - břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel, z obsahu jehož žádosti se pak v následujících fázích vychází. Žadatele stíhá břemeno tvrzení a jeho žádost je posuzována z hlediska skutečností, které označí jako důvody podání své žádosti o mezinárodní ochranu. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2016, č. j. 7 Azs 78/2016-23). Důkazní břemeno je následně rozloženo mezi žadatele a správní orgán. Správní orgán je povinen k tvrzením uvedeným v řízení o mezinárodní ochraně zajistit maximální možné množství důkazů a obstatat dostatečně přesné, aktuální a důvěryhodné informace o zemi původu žadatele (srov. rozsudek ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016-32, či usnesení ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, a ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48). Správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41). Rámec zjišťování skutkového stavu tedy určuje sám žadatel o mezinárodní ochranu především svými

tvrzeními, který musí uvést veškeré relevantní důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí. Nejvyšší správní soud se k povinnosti tvrdit azylově relevantní důvody vyjádřil například též v rozsudku ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, v němž konstatoval, že z žádného ustanovení zákona o azylu nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikala povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné, a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. *„Povinnost tvrzení má zvláště v řízení ve věcech mezinárodní ochrany zásadní význam, neboť pouze stěžovatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení.... Z dikce § 12 a násl. zákona o azylu je zřejmé, že správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v příslušných ustanoveních uvedené. Na tomto místě je třeba zdůraznit logiku řízení o žádosti o udělení azylu, které je provázáno zásadou aktivity žadatele o azyl,“* uvedl Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku.

19. Soud k námitce o nebezpečí v zemi původu konstatuje, že se z velké části mýjí s azylovým příběhem, jaký žalobce tvrdil v řízení před žalovaným, kdy namítal pouze náboženskou diskriminaci a horší přístup ke studiu a vzdělání. Ohledně tlaku, aby se připojil k určité politické skupině, při pohovoru výslovně uvedl, že žádný nátlak na něj činěn nebyl, žalobce tuto variantu zvažoval dobrovolně, aby si zajistil lepší život. Nehovořil o ohrožení života svého, ani své rodiny, ani o vysoké pouliční kriminalitě, naopak výslovně uvedl, že mu ve vlasti žádné nebezpečí nehrozí. V žalobě pak tento rozpor a posun v azylovém příběhu nijak nevysvětluje, neuvádí, zda jsou tyto obavy nové, či zda je z určitých důvodů nemohl uvést v řízení před správním orgánem, svá nová tvrzení nijak nedokládá. Ve správním řízení nevyplynuly ani žádné indicie, že by žalobce mohl být pronásledován zločineckými gangy, jak též nově tvrdí v žalobě. Takovéto skutečnosti, tvrzené až v žalobě, bez bližšího osvětlení, bez uvedení detailů a důkazů nejsou způsobilé zvrátit závěry napadeného rozhodnutí.
20. V žalobě je dále zcela obecně tvrzeno, že žalobce byl pronásledován na základě náboženského vyznání. Žalovaný se s tímto aspektem tvrzení žalobce v napadeném rozhodnutí podrobně vypořádal, námitka žalobce je zcela obecná, nijak nereaguje na argumenty žalovaného v napadeném rozhodnutí, soud ji neshledal důvodnou. Vzhledem k obecnosti žaloby soud uvádí, že souhlasí s argumentací žalovaného, z jakých důvodů žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nemohl vyhovět.
21. V projednávané věci považuje soud za klíčové, že tvrzení žalobce o diskriminaci byla velmi obecná, zároveň se nepokusil bez jakéhokoli důvodu vyhledat ochranu v zemi původu, ač žádné potíže se státními orgány neměl.
22. K otázce pronásledování soukromými osobami a k nemožnosti domoci se náležité ochrany od státu se již Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003-49, ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, ze dne 31. 3. 2004, č. j. 6 Azs 41/2004-67, ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 187/2004-49, ze dne 13. 9. 2004, c. j. 4 Azs 160/2004- 41, ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 395/2004-68, ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004-53, ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54, ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, ze dne 24. 11. 2016, č. j. 5 Azs 251/2016-19, či ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016-31). Subjektivní nedůvěra vůči vnitrostátním orgánům bez dalšího neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany

- státu (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012-23), v případě, že informace o zemi původu ukazují opodstatněnost této nedůvěry, nelze po žadateli o mezinárodní ochranu požadovat, aby vyčerpал prostředky vnitrostátní ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS).
23. Je třeba dodat, že břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu leží na straně žadatele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62).
 24. Soud doplňuje, že Indie je zařazena na seznam bezpečných zemí původu ve vyhlášce č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů. Také aktuální judikatura uznává, že Indie patří mezi státy, které jsou schopné svým příslušníkům ochranu poskytnout. V tomto ohledu srovnej například závěry Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2021, č. j. 1 Azs 207/2021-71: *„Z informací o zemi původu, byť kusých, ani z dalších okolností projednávané věci nevyplyvá, že by se Indie měla řadit mezi státy, kde je policii třeba považovat a priori za zcela nefunkční či dopouštějící se svévolného, nezákonného jednání bez ohledu na subjektivní pocit stěžovatelů, resp. ochranu za pouze dočasnou (obecně tedy neúčinnou). O tom svědčí i zařazení Indie na seznam bezpečných zemí původu.“*
 25. Soud dále shledal, že žalovaný shromáždil dostatečné podklady. Podle § 23c odst. 1 písm. c) zákona o azylu jsou podkladem pro vydání rozhodnutí žalovaného mimo jiné *„přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem“*. Tyto informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a (4) transparentní a dohledatelné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS).
 26. Žalobce v žalobě pouze obecně tvrdí, že si žalovaný neopatřil potřebné informace a zprávy o zemi původu nehodnotil adekvátně, bližší argumentace však chybí. Žalovaný vycházel z informace Indie, Mezinárodní organizace pro migraci, Přehled údajů o zemi za rok 2020, Indie, ze dne 15. 4. 2021, žalobce k jejímu obsahu nic konkrétního nenamítá.
 27. Soud aprobuje i závěr žalovaného o účelovosti podání žádosti o mezinárodní ochranu, když žalobce legálně opustil vlast kvůli studiu v ČR již v říjnu 2017, o legální pobyt přišel, neboť nedoložil dokumenty potřebné k prodloužení pobytového oprávnění. Podle posledního výjezdního příkazu měl žalobce ČR opustit do 22. 12. 2021, o mezinárodní ochranu požádal dne 21. 12. 2021. Žalobce žádné problémy se státními orgány neměl, v ČR chtěl zůstat, aby mohl dokončit studium. Tyto skutečnosti nejsou žalobcem zpochybněny. K aspektu opožděné žádosti srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, a ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005-51, z nichž byl dovozen závěr, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení státní hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti. Současně se k tomuto vyjadřoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004-50, kdy dovodil: *„Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až*

po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“

28. Soud tedy přezkoumal napadené rozhodnutí s intenzitou odpovídající jejich obecnosti, shledal, že žalovaný vyložil zákon správně a odůvodnil své rozhodnutí dostatečně, neboť obsahuje všechny nezbytné zákonné náležitosti. Žalovaný se vypořádal se všemi skutečnostmi, které žalobce uvedl. Žalovaný své rozhodnutí založil na aktuálních podkladech z ověřitelných zdrojů.
29. Pokud jde o zprávy předložené žalobce při seznámení se s podklady rozhodnutí, tedy odkazy na YouTube video s názvem: *Battle of Bengal: Why Hindus are living in constant fear in West Bengal*, video *Bengal Poll Violence: NHRC Submits Report on Post Poll Riots* a článek *India News – Kolkata municipal elections: Crude bombs hurled, 72 Arrested in city*, soud konstatuje, že video o nepokojích po volbách v Bengálsku se zjevně míjí se skutečnostmi tvrzenými žalobcem, žalobce nevysvětlil, jaké relevantní skutečnosti by měly z tohoto video vyplynout. Totéž platí o novinovém článku o nepokojích po komunálních volbách v Kalkatě. Určitou souvislost s azylovým příběhem žalobce by snad mohlo mít video o situaci hinduistů v Západním Bengálsku, soud proto vyzval žalobce k dotvrzení, co mělo být tímto videem prokazováno, co je obsahem videa a v jakém jazyce je natočeno, žalobce na tuto výzvu soudu nijak nereagoval.
30. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. srpna 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.